

ὕψ' ὃν κεῖται τὸ ἐρείπιον τοῦτο, καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτείνεται ἐλώδες δάσος ἐκ δρυῶν, πετελιῶν καὶ πλατάνων, ἀδιαβάτον ἐντελὴς ἔνεκα τῶν τελευτῶν καὶ τῶν μεταξὺ τῶν δένδρων ἀδιαχωρίστως συμπεπλεγμένων βάτων καὶ παλιουριῶν. Ἡ ὁδὸς ἀκολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν λόφων, ἀφίνουσα δεξιὰ τὸ ἔλος, ἐν ᾧ πολλάκις ἐν τούτοις ἐμπλέκεται. Μετὰ ἐπίπονον δρόμον ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ Καραλῆ — Δερβέν ἐφθάσαμεν τέλος εἰς Τρία Πλατάνια τὸν τελευταῖον πρὸς ἀνατολὰς σταθμὸν τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς, ἣ ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν βορειανατολικωτέραν γωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ἐκεῖθεν ἡ ὁδὸς διερχομένη τὸ σύνορον διευθύνεται εἰς Κατερίνην, συνδέουσα οὕτω τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Μακεδονίας.

Ἡ θέσις Τρία Πλατάνια—ἂν καὶ ἐγὼ παρετήρησα περὶ αὐτὴν ὅχι τρεῖς ἀλλ' ἑκατοντάδας πλατάνων—ἀπέχει μόνον πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ἐλώδους δάσους, τὸ ὅποιον τὴν χωρίζει ἀπ' αὐτῆς, ἡ θαλάσσα εἶνε σχεδὸν ἀπροσπέλαστος. Λέγεται ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν θέσιν ταύτην βουνῶν φαίνεται ὁ Ἄθως, τινὲς μάλιστα προσθέτουσι καὶ ἡ θέσις τῆς Θεσσαλονίκης, ἐγὼ ὁμῶς ἀνελθὼν μέχρις ὕψους τινος δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω εἰμὴ τὴν Κασσάνδραν καὶ τὰ ὄρη τῆς βορείου Χαλκιδικῆς, ἐπίσης δὲ καθαρῶτα καὶ τὸ φρούριον Πλαταμῶνος, ὅπερ ἄλλως δὲν ἀπέχει ὑπὲρ τὴν ὥραν.

Ἐν τούτοις μὲ τὰς περιπλανήσεις μας ἐπὶ τῶν θέσεων τούτων ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέμας της, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαμεν διάθεσιν νὰ δοκιμάσωμεν τὰς τέρψεις νυκτερινῆς πορείας διὰ τῆς ἐλώδους πεδιάδος, ἀπεχαιρετήσαμεν τοὺς καλοὺς εὐζώνους καὶ ῥίψαντες ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τῶν λόφων ἐκείνων, ὧν αἱ ἀνατολικαὶ πλευραὶ ἤρχιζαν νὰ σκιαζονται ἐπαισθητῶς, ἀνεχωρήσαμεν.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει τὸ στερέωμα ὅτε διήλθομεν αὐθις διὰ τῆς πηγῆς τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις καλυπτομένη ἤδη ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς νυκτός, προσεκλήσατο κάλλος μυστηριωδέστερον καὶ μᾶλλον ἐπαγωγόν. Διηρχόμεθα δὲ πρὸ τοῦ Κάστρου τῆς Ὠριᾶς, ὅτε ἡ σελήνη ἀνατείλασα ὑπὲρ τὴν Ὀσσαν κατεφώτισε βαθμηδὸν τὴν μίαν πλευρὰν τῶν Τεμπῶν, τῶν ὁποίων ἡ θεὰ τὴν σελήνοφειγῆ καὶ χλιαρὰν ἐκείνην ἐσπέραν ἦτο ἐξαισία. Δὲν θὰ πειραθῶ νὰ περιγράψω τὴν ἀπερίγραφτον μαγεῖαν τῶν ἀντιθέσεων τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς ἐπὶ τῶν ἀπορώγων ἐκείνων βράχων, συνδυαζομένων πρὸς τὸν σκοτεινὸν ὄγκον τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὑπερυψήλων δένδρων τῆς ἀφωτίστου πλευρᾶς, ἀναιμῶς τῶν ὁποίων ὁ Πηνειὸς ἐκύλιε τὸν

χυτὸν ἄργυρόν του μυριοτρόπως ἀντανεκλῶντα τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης. Ἐβαδίζομεν σιωπηλοὶ, ὡς ἂν ἐφοβοῦμεθα μὴ ταράξωμεν τὴν ἀρμονίαν τῶν ἡχῶν τῆς νυκτός, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ῥόχθος τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ ἐπεκράτει, διακοπτομένην ἐνίοτε ἀποτόμως ὑπὸ τῶν ὀξείων κρωγμῶν τῶν νυκτοβίων πτηνῶν ἅτινα ἀνίπταντο βαρέως πρὸ τῶν ποδῶν μας. Πολλάκις ἐσταματήσαμεν διὰ νὰ ἀκροασθῶμεν τὸ μεμακρυσμένον ἄσμα βοσκοῦ, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο κατερχόμενον ἀπὸ ἀδιεγνώστου ὕψους, διότι αἱ ὑψηλαὶ πλευραὶ τῆς κοιλάδος, ἐφ' ὧν οἱ βοσκοὶ εἶχον τὰ ποιμνιοστάσια των, ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς νυκτός ἐφαίνοντο ἀνερχόμεναι εἰς καταπληκτικὰ ὕψη.

Ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν φανταστικῶν εἰκόνων τοῦ δρόμου ἐκείνου διατελοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς Μπαμπᾶ. Ἡ ἀπογοήτευσίς ὑπῆρξε πλήρης. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστρέψω τὰς τελευταίας ταύτας ἐντυπώσεις καὶ παρκитоῦμαι τῆς περιγραφῆς τῆς ἐν τῷ ξενῶνι διανυκτερεύσεως. Ἀπεκοιμήθημεν μὲ τὰ ὠραιοτέρα ὄνειρα καὶ ἐξυπνήσαμεν μὲ τὰς διαθέσεις Χασάν, ὥστε καὶ ἄκοντες ἐσκεπτόμεθα τὸ τοποῦζιον τοῦ μακκαρία τῇ λήξει δερβίση.

Ἐάν ποτε, ἀναγνώστα, εὐκαιρήσης μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Βῶλον ταξείδιον εἶνε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους ἐν τῶν ὠραιοτάτων τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ Βῶλου ὁ σιδηρόδρομος ἐντὸς τριῶν σχεδὸν ὥρῶν σὲ φέρει εἰς Ἀδριαν, ἐκεῖθεν δὲ — πάντοτε τὸ θέρος—δύνασαι νὰ μεταβῇς εἰς Μπαμπᾶ δι' ἀμαξῆς ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ὥρῶν.

Ἐπισκέφθητι τὰ Τέμπη καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ οἰκτίρης τὴν ἀνωτέρω ὠχροτάτην σκιαγραφίαν των.

Κ. Γ. Κ.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἰδὼς μιὰ μέρα, κόρη μου,
Κ' ἐσὺ μὲ λησμονήσης,
Μὰ ἐγὼ τ' ἀχνό σου πρόσωπο
Ποτὲ δὲ λησμονῶ.
Ἰδὼς μιὰ μέρα, κόρη μου,
Κ' ἐσὺ θὰ μὲ μισήσης,
Καὶ μ' ὅλο αὐτὸ τὸ μῖσός σου
Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Σ' ἀγάπησα, σ' ἀγάπησα,
Σκληρότατο κοράσι
Σοῦ ἐχάρισα τὴ νιοτὴ μου,
Σοῦ ἐχάρισα τὸ νοῦ.
Κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπην μου
Τί ἐ-έρθησα 'ς τὴν πλάσι;
Τὸ μῖσός μόνο ἀπόκτησα
Ἀκόμιν ἐνὸς θνητοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΖΩΚΗΣ.